

בעזהש"ת

לחזות בנועם

◆ מאמר ◆

**גם אתה אם תחפש את האמת בכל דבר
תזכה להמשיך אור השי"ת בעולם**

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו מתוך מעינות
דברי קודשו של הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלבנות

גליון ג' • פרשת דאה • תשפ"ג

יו"ל על-ידי חבורת נוועם ה' דהסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

השפעות השי"ת בעולם טוב או רע ח"ו תלוי רק בבחירת האדם ג
 מה כוונת וסודות המצוות על פי קבלה ד
 למה בכל העבירות צריכים לעבור ולא יהרוג, ולהפוך בג' העבירות חמורות יהרוג ולא יעבור ה
 אם אינו יודע לכוון כוונות המצוות פועל ג"כ הכוונה של המצווה? ז
 למה להפך מצווה לעבירה גרוע מן הכל ח
 איזה דבר מונע שהצדיקים לא יכולים לתקן את כל כלל ישראל ט
 איזה עבירה נעשה אצל האדם למצווה גדולה י
 איך מקבלים עצות לכל דבר יא
 איך אפשר להגיע לכל השביעים פנים של תורה יב
 מה מבקש הבעל דבר להרוויח מעבירה יג
 פנינים יד

ניצוצות אור מתוך המאמר

וכבר ידוע שאסור לַיֵּאֵשׁ עֲצֹמוֹ מִן הַצֵּעֶקָה לְעוֹלָם, כִּי
 אֶפְלוֹ אִם פָּנִים הִרְבָּה מְאֹד מְאֹד, וְאֶפְלוֹ אִם עֲדִין הוּא כְּמוֹ
 שְׁהוּא, אִם לֹא יִתְיַאֵשׁ אֶת עֲצֹמוֹ מִן הַצֵּעֶקָה וּמִתְפַּלֵּה
 וְתַתְּנוּגִים, יְכוּל לְזַכּוֹת לְפָנִים לְתוֹרָה בְּאַמְתָּ, וְאֶפְלוֹ לְכָל
 הַשְּׂבָעִים פָּנִים, כִּי ה' יִתְבָּרֵךְ טוֹב לְכָל, כִּי הוּא יִתְבָּרֵךְ
 חֶפְזֵי חֶסֶד וְרוּצָה יוֹתֵר לְהַשְׁפִּיעַ לָנוּ כָּל טוֹב, לְהַאִיר לָנוּ
 כָּל הַשְּׂבָעִים פָּנִים לְתוֹרָה, רַק שְׂצִירֵינוּ אֲתַעְרוּתָא דְלִתְתָּא,
 וְהַעֲקֵר לְצֵעֶק הִרְבָּה לְה' יִתְבָּרֵךְ בְּאַמְתָּ.

וזאת למודעי כי הקטעים נלקטו מתוך דבריו הקד' והם לשוני הק' בלי שינוי, ורק לפעמים נוספו מילה או שניים להסביר קשרי הדברים והכל לפי קוצר המשיג, ושגיאות מי יבין, והרוצה לראות הדברים כסדר ולהרחיב הבנתו ייקחנו מתוך הספ"ק ליקוטי הלכות.

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנות ל:
 lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
 להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

נסדר ונדפס ע"י:

מאמר אמרי נועם

גם אתה אם תחפש את האמת בכל דבר תזכה להמשיך אוד השי"ת בעולם

הקב"ה משפיע אורו תמיד רק שצריכים כלים לקבל את השפע לטובה - צריך ליזהר מאוד שלא להפוך עבירות ל"מצוות" - אל תוסיף את המצווה של שנאת חנם להתרי"ג מצוות - הבעל דבר מנסה לעשות חלישות הדעת למצווה - צריך להתפלל ולצעוק הרבה להשי"ת שיוליכהו בדרך אמיתית.

ראה אנכי נתן לפניכם היום בְּרָכָה וְקִלְלָה... וְהִקְלַלְהָ אִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֵל מִצְוֹת ה' אֱלֹקֵיכֶם וְסִרְתֶּם מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לָלֶכֶת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם (דברים יא כו' כח). ופי' רש"י (ד"ה מן הדרך) הָא לְמַדְתָּ שְׁפָל הָעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה הוּא סֵר מִכָּל הַדֶּרֶךְ שֶׁנִּצְטָו וְיִשְׂרָאֵל, מִכָּאֵן אָמְרוּ כָּל הַמוֹדָה בְּעֲבוּדָה זָרָה כְּכוֹפֵר בְּכָל הַתּוֹרָה כְּלָהּ.

הקב"ה משפיע תמיד אור פשוט והבחירה אצל האדם
איך לקבל האור, לטוב או להפך ח"ו

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תורה לו) וְזֶה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל "כִּי מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא תֵצֵא" [הרעות והטוב] (איכה ג לח) כִּי אִם אֹר פְּשׁוּט, אָךְ לְפִי בְּחִינַת פְּלִי הַמְקַבֵּל אֶת הָאֹר כֶּן נִצְטָיִר הָאֹר בְּתוֹכוֹ, אִם הַפְּלִי הוּא בְּשִׁלְמוֹת [בלא פגם] אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת מְאוּרוֹת מְלֵא [דהיינו ברכה], וְאִם חֶס וְשְׁלוֹם הַפְּלִי אֵינּוּ בְּשִׁלְמוֹת [שיש בו פגם], אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת מְאוּרַת חֶסֶר ו' [דהיינו קללה ח"ו], כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (מְשַׁלֵּי ג) "מְאוּרַת ה' בְּבֵית רָשָׁע" [מְאוּרַת בְּלֹא ו', וְלֹא מְאוּרוֹת אִם ו'], כִּי אֹר הַפְּשׁוּט הֵבֵא מְלַעִיל הוּא בְּחִינַת קְמִיץ וְסִתִּים [דהיינו שעוד לא נצטייר האור], אָךְ לְפִי בְּחִינַת הַפְּלִי

המקבילים הוא בחינת צירי, שנצטיר האור לפי בחינת הכלי, וזה שכתוב (דברים י"א) "רָאָה אֲנֹכִי נוֹתֵן לַפְּנִיכֶם" [היום ברכה וקללה, "לפניכם"] דיקא, כי למעלה [הוא] בבחינת קמץ, שקמץ וסתים, אבל לפניכם למטה נצטיר האור לפי בחינת הכלי.

האור הזה הוא – אור האמונה הקדושה שמאיר ברעת כל אחד מִישראל

ובליקוטי הלכות (הל' יין נסך הל' ד') מבאר לפי זה פי כל המצוות והעברות שבתורה הם בשביל ציור האור העליון לטובה ולברכה ולא להפך חס ושלום, כי עקר שרש כל התורה היא האמונה הקדושה, כמו שנאמר (תהלים קיט) "כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה", שעל ידי זה יודעין ממונו יתברך, כמו שנאמר (הושע ב כב) "וְאֲרֻשְׁתֶּיךָ לִי בְּאֱמוּנָה וְיַדְעֶתָ אֶת ה'", כי עקר הבריאה היתה רק בגין דישתמודעין ליה [כדי לדעת את השי"ת] (זהר בא מב.), אבל זה ידוע שה' יתברך מרומם ומנשא ונעלה מאד מאד מתפיסת דעתנו, בפרט שאנו מלבשים בחמר בגוף עכור כזה שיש בו אחיזה מחטא אדם הראשון מכל שכן מה שקלקל בעצמו, אף אף על פי כן ה' יתברך מרחם עלינו למענו ומאיר לכל אחד בדעתו בכח הצדיקי אמת, שיאיר בו אמתת האמונה הקדושה, שיאחז את עצמו בה' יתברך ובתורתו הקדושה אשר הוא חינו לנצח.

התורה והמצוות הם הכלים לקבל את האור הפשוט שהוא השגת האלקות לטובה

אבל האור היורד מלמעלה הוא גבה מאד והוא אור פשוט, וצריך כל אחד לצירו כפי תפיסת המוחין שלו, אבל לאו כל אדם זוכה לזה לציר

האור לטובה, כי רבם אין כלי המחין שלהם מתקנים כראוי, על פן המל עלינו ה' יתברך ונתן לנו את התורה הקדושה, רמ"ח מצוות עשה וש"ס לא תעשה ומצוות דרבנן, שכלם הם בחינת ציורים קדושים לצייר האור לברכה, והזהיר אותנו להשמור מפל העברות שהם כלם קלקולים ופגמים, שעל ידם מציירים האור להפך חס ושלום, וזהו כלל פל התורה והמצוות, וכל כונות המצוות וסודותיהם על פי קבלה כלולים בזה.

כי יש כמה וכמה בחינות בענין ציור האור שלמעלה לטובה או להפך, שזהו כלל פל המדות וכל הספירות וכל השמות הקדושים שבהם תלויים כונות פל המצוות, שכלם כפי מה שצריכים לצייר האור לטובה כפי המצוה וכן להפך בעברות, ובזה תלוי עקר החיות של האדם ושל פל העולמות, כי עקר החיות על ידי האור העליון הבא מלמעלה כשזוכים לציירו לברכה, ואז מיחד ומקשר האור בהפלים שעל ידי זה עקר החיות פידוע, וכן להפך חס ושלום.

כל אחד מישראל יקר מאד מאד אצל השי"ת, ואפי' אם קלקל, יכול עדיין לצייר את האור לטובה

ועל פן על פל העברות שבתורה יעבר ואל יהרג, כי כפי שקול הדעת בהשקפה ראשונה היה מן הראוי להרג על פל מצוה שבתורה, כי אף אפשר לעבר על שום מצוה, כי הלא תכף נתקלקל ציור האור כפי פגם המצוה ומהיכן יקבל חיות, אבל רחמי ה' יתברך גדולים מאד והזהיר אותנו מזה, וגזר ואמר שאין לה מצוה שעומדת בפני פקוח נפש, חוץ וכו' [עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים], כי וחי בהם, ולא שימות בהם (ויקרא יח, יומא פה), כי חיות איש הישראלי יקר מאד מאד אצל ה' יתברך, כי האדם כל ימי חייו הוא עוסק בזה לקבל האור שלמעלה ולציירו לטובה שמשם

עקר חיותו, כי האדם לא נברא כי אם לעשות רצונו יתברך על פי התורה כל ימי חייו, שעל ידי זה מציר האור לברכה כפי שרש נפשו, שבזה תלוי תקון כל העולמות הנאחזים ותלויים בו.

ועל כן על כל העברות שבתורה יעבר ואל יהרג, כי אף על פי שעל ידי העברות נתקלקל הציור, שצריך לציר האור לטובה וכנ"ל, אף על פי כן אסור לו להיות נהרג בשביל זה, כי חיותו של הישראלי יקר יותר, כי כשיחיה יציר האור לטובה אחר כך על ידי שארי המצוות שיעשה כל ימי חייו, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קנא), מוטב שיחלל שבת אחת משיחלל שבתות הרבה.

ג' עבירות החמורות מקלקלים ציור אור השי"ת לגמרי

אבל עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים יהרג ואל יעבר, כי על ידם נתקלקל ציור האור כל כך עד שמהפך האמת לגמרי מהפך אל הפך, שעל ידי זה אי אפשר לו עוד לציר האור לטובה, מאחר שכבר הפך האמת לגמרי, על כן על אלו שלש עברות יהרג ואל יעבר, כי עבודה זרה שהיא כפירות בה' יתברך היא בודאי עוקרת את האדם לגמרי, כי מאחר שמהפך המשכת האור לגמרי עד שממיר כבודו חס ושלום וכופר בו יתברך, ונמשך אחר הבל העבודה זרה והכפירות, איך אפשר לו לחיות עוד ולציר האור לטובה, מאחר שכבר הפך והמיר האמת מהפך אל הפך לגמרי, ועל כן יהרג ואל יעבר, כי אי אפשר לו עוד לציר האור לטובה.

ועל כן גם על גלוי עריות יהרג ואל יעבר, כי עקר פגם כלי המחין הוא על ידי פגם נאוף, ועל כן בודאי הוא מכרח למוות ולהרג ואל יעבר על זה, כי על ידי זה נפגמים הכלים לגמרי עד שאי אפשר לו לציר האור לטובה, ועל כן למה לו חיים כאלה, כי אדרבא יקלקל חס ושלום בחייו יותר, מאחר

שנתקלקלו כלי המחין שלו כל כה, כי עקר פגם הכלים על ידי גלוי עריות.

אפילו הפחות והקטן שבישראל מתקן הרבה ע"י מצוותיו

וכן על שפיכות דמים יהרג ואל יעבר, כי צריכין כל אחד ואחד מישראל בשביל ציור האור לטובה, כי כל ישראל כלולין בשבעים נפשות בית יעקב, שהם בחינת שבעים פנים לתורה, שעל ידם נצטיר האור לטובה, ועל כן בודאי על שפיכות דמים יהרג ואל יעבר, כי אין דוחין נפש מפני נפש, כי גם נפש חברה צריכין בשביל ציור האור לטובה, כי אפלו הקטן והפחות שבישראל אף על פי שאין לו שום השגה וידיעה בענין זה כלל, אף על פי כן מאחר שהוא בכלל ישראל ואינו אפיקורוס וכופר, הוא מתקן הרבה על ידי מעשיו ומצוותיו, כי אפלו ריקנים שבישראל מלאים מצוות כרמון (ברכות נז) ומתקנים הרבה ומצירים האור לטובה.

אפילו למדן מופלג וחסיד צריך ליוהר שלא יטה מדרך האמת והתמימות האמיתי

ועל כן צריך להסתפל בנפשו שלא יצא מדרכי התמימות באמת, לחפש דרכיו בכל עת ולשמר נפשו מאד שלא יטה אותו הבעל דבר מן האמת, שלא יהפך לו אמת לשקר ועברה למצוה, כי זה גרוע מן הכל, ויזכר את עצמו בכל עת איה אינו נקי בענין תאוה הנ"ל, ותפיסת כלי המחין שלו אינם בשלמות, ואפלו אם הוא למדן גדול ומפלג וגם נקרא בשם חסיד, אף על פי כן מאחר שיודע בנפשו צדקתו וחסידותו, בפרט בענין הנ"ל שאינו בשלמות כראוי, על כן תפיסת המחין שלו אינם בשלמות, על כן תקף כשרוצה הבעל דבר להטותו איזה נקדה מדרך התמימות האמיתי, צריך לחשב אולי זה נמשך מבחינת לא זכה וכו', ואף על פי שנדמה לו

שעל פי התורה מגיע כף אולי זה נמשך מחמת ציור האור להפך, שזהו בעצמו בחינת לא זכה וכו'.

מחלוקת ושנאת חנם נראים כמצוות בגלל שלא צייר האור לטובה

על כן הוא צריך לזהר ביותר לבלי לטעות את עצמו שלא להפך דברי אלקים חיים חס ושלום, וביותר ויותר צריך לזהר בענין מחלוקת, שעל כל פנים לא יחזיק במחלוקת ולא יטעה את עצמו שצריך לקיים גם מצוות שפיות דמים לרדף אחר אהד מישראל, מכל שכן אחר כשרי הדור ולא ישמע לדברי המסיתים ומדיחים, פי די לו בתרי"ג מצוות שקבלנו ממשה רבנו, עליו השלום, ואל יוסיף לעצמו מצוות פאלו, שכלם נמשכים מבחינת ציור האור להפך שהוא בחינת לא זכה וכו'.

ועל כן עקר אריכת הגלות על ידי המחלוקת ושנאת חנם, כי זאת היא בעוכרינו, פי על ידי זה חרב בית שני, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (יומא ט), ועדן מרקד בין ומאריה הגלות על ידי זה ביותר, כי אף על פי שבעוונותנו הרבים יש הרבה עוונות ובפרט פגם הברית שמצוי מאד ה' יתברך יציל להבא, אף על פי כן הכל היה מתתקן על ידי צדיק האמת שבכל דור, שהוא מאיר בישראל דרכים קדושים אמתיים להשיבם מדרכיהם הרעים ולתקנם כלם, אף הבעל דבר התפשט לארכו ולרחבו להרחיק מאד מהצדיק האמת שיש לו כח הזה, כי בודה עליו שקרים וכזבים, עליו ועל כל הנלוים אליו, בחייו ולאחר הסתלקותו.

עיקר ערמימיות היצה"ר הוא להפוך העבירות ל"מצוות" ועי"ז עוקר האדם לגמרי ח"ו

כי הבעל דבר אינו מקרר דעתו במה שהכשיל את האדם באיזה עברה חס ושלום, אפלו אם הכשילו בעברות רבות גדולות מאד רחמנא לצלן, רק עקר ערמתו לעקר את האדם לגמרי, על ידי שאורב עליו לעקם דעתו, על ידי קלקול הכלים עד שייעשה מאסור היתר ומעברה מצוה, עד שמתלבש את עצמו במצוות שלו שעל ידי זה יוכל לעקרו לגמרי.

בענין המחלוקת היצה"ר הופך בנקל עבירות למצוות

אבל אין לה דבר שהבעל דבר יוכל להטעות את האדם ולהפך עברות למצוות כמו בענין מחלקת, כי שם מרקד הבעל דבר, כי בענין זה יכול בקל להתלבש עצמו במצוות ולהפך עוונות הגדולים בתורה למצוות גדולות, כי מסית את האדם על חברו שמצוה גדולה להדפו ולרדפו, כי הלא עשה כף וכף וכו' כמצוי ענין זה הרבה בעולם, כי זה ידוע שאין אדם שאין בו איזה חסרונות או איזה מדה רעה, אבל אנו מצויים לבלי להסתכל על הרע שבשיראל כי אם על הטוב ולדון את כל אדם לכף זכות כמו שהזכירו רבותינו ז"ל בכמה מקומות, אבל על ידי תאוות הנצחון והמחלקת מתגבר שהוא אורב לעין ולהסתכל רק על הרע, לחפש ולחקר ולמצא איזה רע בכל אחד.

ובפרט בהכשרים החפצים באמת לאמתו, שעליהם מגרה ביותר את החולקים לעין בהם בעין רעה, למצא בהם חסרונות הרבה ולבדות עליהם שקרים וכזבים בלי שעור, עד שנעשה אצלם שפיכות דמים למצוה גדולה עד שמתירין דמים, ושופכים דמים כמים בבזיונות וחרפות ובושות הרבה ומלבינים פניהם ברבים, וכל זה נמשך על ידי הנ"ל, על ידי שנצטיר אצלם

האור להפך עלידי קלקול פליהם.

אם אתה צריך עוד לתקן מעשיך איך תרצה לתקן מעשה חברך

פי די לה הפקיע את עצמך שתזכה להצדיק מעשיך פראוי, ואיך יעלה על הדעת שתרצה להצדיק ולתקן גם את חברך בעל פרחו, בפרט שאתה רואה שבכמה דברים הוא טוב ממך, ומתפלל בכונה יותר מאתך, ואיך תעלה על דעתך לחפש בו חסרונות ולדונו לכף חוב, ולהוכיחו ולבישו בחנם, עד שמרבין מחלקת ושפיכות דמים, והלא אפלו על החוטא הזהירה התורה (ויקרא יט ז) "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא", שלא תלבין פניו ברבים (עי"ש ברש"י), מכל שכן וכל שכן בדורות הללו.

ואפלו מי שהוא איש כשר באמת וכונתו לשמים באמת, בודאי מצוה גדולה לדבר על לב חברו להטותו לדרך האמת לאמתו, אבל לא להוכיחו ברבים ולבישו, מכל שכן לריב עמו, מכל שכן להרבות במחלקת, כאשר הפליגו רבותינו ז"ל (מד"ר נח לח) מאד ואמרו שנאוי המחלקת וגדול השלום וכו', נמצא שעקר הקלקול והפגם הגדול יותר מכל העברות שבתורה, הוא כשנתבלבל שכלו עד שמציר האור להפך מן האמת, עד שעושה מעברה מצוה ומחזיק במחלקת.

ע"י רצונות וכסופים יוכה שיוליכהו השי"ת בדרך האמת והישר

וגם בענין עבודת ה' עצמו יש בענין זה הרבה לדבר, פי בדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, ואם יתגבר שיהיה לו רצונות וכסופין חזקים יותר לה' יתברך יוליכו אותו בדרך טוב וקדוש ביותר, והכל כפי ציור האור כפי

תפיסת המחין שלו, על פן באמת צריכין לצעק ולזעק הרבה לה' יתברך שיוליכהו בדרך הישר והאמת תמיד, אולי אולי יזכה להתקרב לה' יתברך כראוי, ועל כך באמת צועק דוד המלך עליו השלום הרבה על זה, כמו שנאמר "הורני ה' דרכך אהלך באמתך וכו' הורני ה' דרכך ונחני בארץ מישור למען שוררי וכו' הורני ה' דרך חקיך וכו' שלח אורך ואמתך המה ונחוני וכו'", וכן הרבה מאד, וכן צועק הרבה שיתן לו ה' עצות טובות, כמו שנאמר "עד אנה אשית עצות בנפשי וכו'", "בעצתך תנחני וכו'" (תהלים עג כד).

כשהולך האדם עם החכמות שלו יכול ליפול באין סומך ולאבד עולמו כרגע ח"ו

פי בענין טעותים הנ"ל, שיכולין לטעות בענין ציור אור התורה להטות מן האמת, יש בענין זה כמה וכמה מיני טעותים בלי שעור דקים וגסים ודק מן הדק, על פן צריך האדם לשום אל לבו בכל עת, פי צריכין לזכות גדול וישועה ורחמים גדולים והשתדלות וגיעה גדולה כל ימי חייו, שיזכה לילה בכל עת בדרך הקדש באמת לאמתו ולא יטה לימין ולשמאל, באפן שיזכה להגיע למה שצריך איש הישראלי להגיע במספר ימי חיי הבלו, שלא יטעה את עצמו, באיזה דבר על ידי ציור האור על ידי קלקול הפלים, אבל על כל פנים פשוט את עצמו שלא יהיה נוטה מדרכי התמימות הוא בטוח על כל פנים ממכשול גמור חס ושלום, פי הולך בתם ילך בטח (משלי י ט), אבל כשנוטה חס ושלום אחר חכמות של הבל המצויים עכשיו, ובפרט בענין מחלקת ושנאת חנם, הוא יכול לפל באין סומך, ולאבד את עולמו כרגע חס ושלום.

וכל אחד יכול להבין בנפשו כמה הוא רחוק עדין אפלו מפנים אחד של

התורה הקדושה, מכל שכן מכלם, ועל כן אפלו אם לא פגם הרבה, ואפלו אם כבר צעק הרבה לה' יתברך, ועשה מצוות הרבה ולמד תורה הרבה, אף על פי כן מאחר שעדין לא השיג אפלו חלק אחד מאלף ורבה מפנים אחד לתורה, כמה וכמה הוא צריך עדין לצעק לה' יתברך כל ימי חייו.

הקב"ה חפץ להשפיע לנו כל הטוב ורק צריכים התערוותא דלתתא והעיקר לצעוק הרבה אליו

וכבר ידוע שאסור ליאש עצמו מן הצעקה לעולם, כי אפלו אם פגם הרבה מאד מאד, ואפלו אם עדין הוא כמו שהוא, אם לא יתיאש את עצמו מן הצעקה ומתפלה ותחנונים, יכול לזכות לפנים לתורה באמת, ואפלו לכל השבעים פנים, כי ה' יתברך טוב לכל, כי הוא יתברך חפץ חסד ורוצה יותר להשפיע לנו כל טוב, להאיר לנו כל השבעים פנים לתורה, רק שצריכין אתערוותא דלתתא, והעקר לצעק הרבה לה' יתברך באמת.

היצה"ר עושה חלישות הדעת למצווה

פי צריכין עז ותעצומות והתחזקות עצום מאד בזה העולם מספר ימי חייו הבלו לעמד כנגד כל הדחיות שהבעל דבר רוצה להדיחו, בכל עת רחמנא לצלן, והעקר על ידי הסברות שקר שלו על ידי שמציר האור להפך, שזהו בחינת (איכה ג מ') נחפשה דרכינו ונחקרה וכו', שצריכין בכל עת לחפש ולחקר ולבקש עצה ודרך איה לצאת מהבליו ולהתקרב לה' יתברך.

ועל כל פנים שלא יפל יותר, על ידי דחיות שלו שמתלבש במצוות, ואומר לו הלא אתה יודע עצם גשמיותך ופגמך הרבים וכו' ומה אתה חותר ומקנה עוד להתקרב, כי כל זה וכיוצא בזה נמשך מהקלפה והסטרטא אחרא, שרוצה לציר אור התורה להפך מן האמת, ועקר התגברותו על ידי

זְהִמְתוּ הַגְדוּלָה שֶׁמִּמְשִׁיחַ, שֶׁהוּא תַאֲוֹת נְאוּף שֶׁנִּמְשָׁח מִמֶּנּוּ, שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט לְאַרְךָ וְלִרְחֵב בְּתַאֲוָה וְהִרְהוּרִים אֵלָיו בְּכִמְהָ בְּחִינּוֹת, וְלֹא דֵי לוֹ בְּזָה כִּי אִם גַּם רוּצָה עַל יְדֵי זֶה לְצִיר הָאוֹר לְהִפָּךְ, וְלְהַפִּיל אֶת הָאָדָם [עַל יְדֵי זֶה] לְגַמְרֵי לְשִׂאוֹל תַּחְתִּיּוֹת חֶסֶם וְשִׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּבֵר נִכְשְׁלוּ וְנִפְּלוּ עַל־יְדֵי רַעֲיוֹנִים כְּאֵלֶּה הִרְבֵּה רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, עַל כֵּן צְרִיכִין עַז וְהִתְחַזְּקוֹת עֲצוּם נִגְדוּ בְּלִי שְׁעוֹר.

האדם צריך לצעוק ולהתפלל הרבה אל השי"ת כדי לתקן מעשיו ועי"ז יזכה לקבל אורו ית'

עַלֶּפֶן בּוֹדְאֵי מִי שֶׁרוּצָה לְחוּס עַל נַפְשׁוֹ שֶׁלֹא יֵאבֵד אֶת עוֹלְמוֹ חֶסֶם וְשִׁלוֹם, צְרִיף לְחַפֵּשׁ וְלַחְקֹר מְאֹד אַחֵר הָאֲמֵת כְּדֵי לְשׁוּב אֶל ה' בְּאֲמֵת, כִּי אוֹלֵי מִטְעָה אוֹתוֹ דְּעֵתוֹ בְּאִיזָה דְרָף, מִחֲמַת שֶׁלֹא זָכָה לְצִיר הָאוֹר כְּרְאוּי מִחֲמַת שֶׁהַכֹּלִים שָׁלוּ אֵינֶם בְּשִׁלְמוֹת, מִחֲמַת פְּגָם הַבְּרִית, וְעַקֵּר הַתְּקוּן לְכֹל זֶה הוּא, "נִשְׂא לְבַבְנוּ אֶל כְּפִים אֶל אֶל בְּשָׁמַיִם" (איכה א), שֶׁהוּא צְעָקָה וְתַפְלָה וְשִׁיחָה וְהִתְבוּדָדוֹת בֵּינוּ לְבֵין קוֹנּוֹ, שֶׁצְרִיכִין לְצַעֵק הִרְבֵּה לַה' יִתְבָּרָךְ בְּמִסִּירַת נַפְשׁ עַד שֶׁכִּמְעַט תִּצָּא נַפְשׁוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (תענית ח) אֵין תַּפְלָתוֹ שֶׁל אָדָם נִשְׁמַעַת אֶלָּא אִם כֵּן מִשִּׁים נַפְשׁוֹ בְּכַפּוֹ, וְלִמְדוּ מִפְּסוּק זֶה, כִּי עַקֵּר תְּקוּן הַבְּרִית הוּא עַל־יְדֵי צְעָקָה הִרְבֵּה לַה' יִתְבָּרָךְ, שֶׁצְרִיכִין לְצַעֵק קוֹלוֹת וְצְעָקוֹת וְתַפְלוֹת וְתַחֲנוּגִים הִרְבֵּה לְאֵין מִסְפָּר, כִּי צְרִיכִין לְהִתְפַּלֵּל עַל זֶה כֹּל יְמֵי חַיָּיו.

פניני נועם

בכל מצב שתהיה ברוחניות ובגשמיות
לא תהיה נדחה ח"ו

כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה וכו' (דברים יב ט')

(יא')

צריכים להשתדל מאד להתקרב לצדיקי אמת, שהם יכולים לקבוע בקביעות גדול בתורה, שאפלו אם יהיה במקום שיהיה בגשמיות ורוחניות לא יהיה נדחה לגמרי חס ושלום, רק מפל המקומות שפעולם ישוב אל התורה והעבודה, בבחינת הלך אל דרום וסובב אל צפון ואל מקומו שואף זורח הוא שם (קהלת א ה'), שפכל מקום שילך ויסבב אל מקומו ישאף לזרח שם.

שזהו בחינת קביעות מקום הבית המקדש ששם מקום קביעות התורה, כי מקדם נאמר כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה וכו' עד אשר ועברתם את הירדן וכו' ויהי בתינת ה' אלךך וכו' (דברים כה יט), ויהי המקום אשר יבחר ה' שהוא מקום הבית המקדש, שעליו נאמר זאת מנוחתי עדי עד, שזהו בחינת קביעות בתי מדרשות, שימשיך דעתו תמיד אל קביעות התורה, שמכל שנוי מקום שהוא יחזר תמיד אל התורה.

(ליקוטי הלכות הל' בציעת הפת הל' ה' מו')

אפילו שאתה צריך לעשות השתדלות, על תעשה אותו "עיקר"

וּבְרַכְךָ בְּכָל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה (הברים טו יח)

פגם תאות ממוזן - שרודף אחר הממוזן ביגיעות יתרות בהנחם ועושה מהטפל עקר ומהעקר טפל, שתולה העקר בהסבות שהם הנסיעות והטרחות של המשא ומתן ושוכח בה' יתברך, ואפלו כשמזכירין אותו בה' יתברך ובתכליתו הנצחי, הוא אומר הלא כתיב, "וּבְרַכְךָ בְּכָל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה" שדרשו חכמינו ז"ל (מדרש תהלים קלו) שלא יהא יושב במל וכו', ואינו משים אל לבו לבלו להטעות את עצמו, כי בודאי האמת הוא שצריכין איזה עסק, אבל חלילה להפך הדבר לעשות מהסבה של העסק עקר, ולרדף אחר המשא ומתן ביגיעות וטלטולים וסכנות בגוף ונפש כאלה, ומתורה ותפלה עושה טפל, עד שהרבה משליכים עסק התורה לגמרי, אף על פי שבגעוריהם היו לומדים מפלגים וכו' עד שכמעט שוכחים גם את התפלה וכו', בפרט בדורות הללו ה' יתברך ירחם.

(ליקוטי הלכות הל' שלוחין הל' ה' כז')

